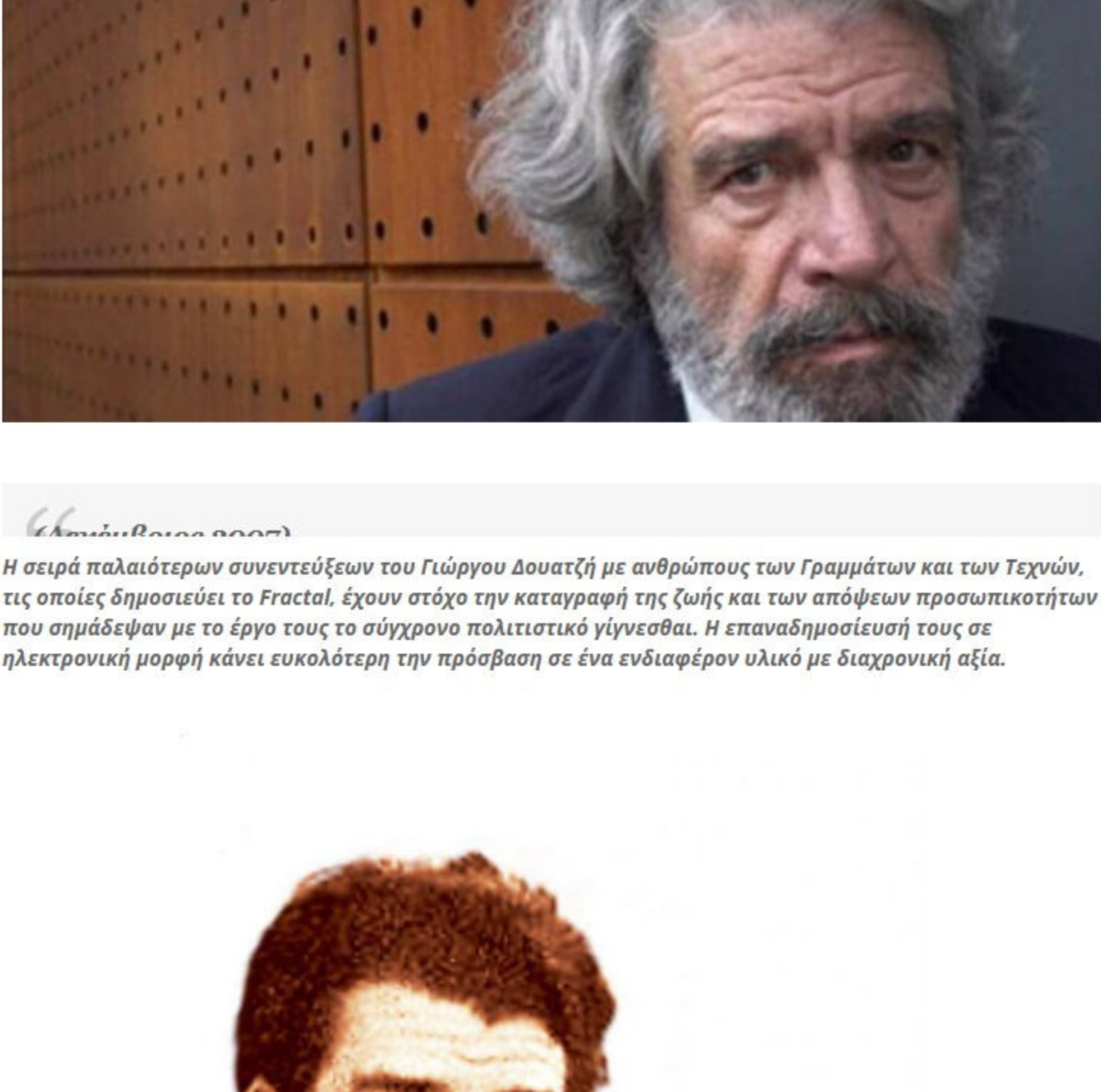
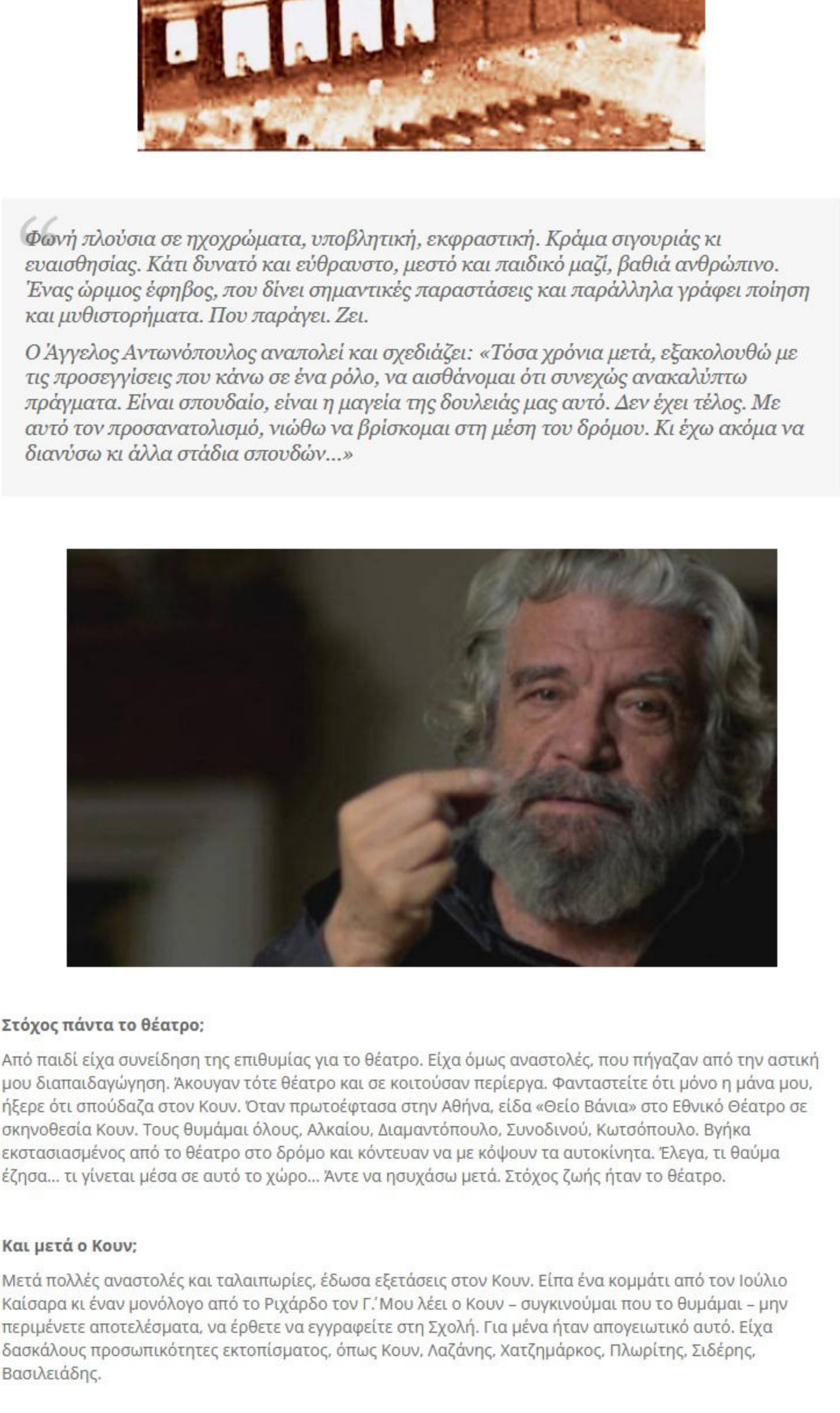

Ήγγελος Αντωνόπουλος: «Αισθάνομαι όλη την ανάσα της πλάτειας. Είναι αυτό το ρεύμα μαγείας με τον κόσμο, που πνέει κι έρχεται» // Συνέντευξη στον Γιώργο Δουατζή

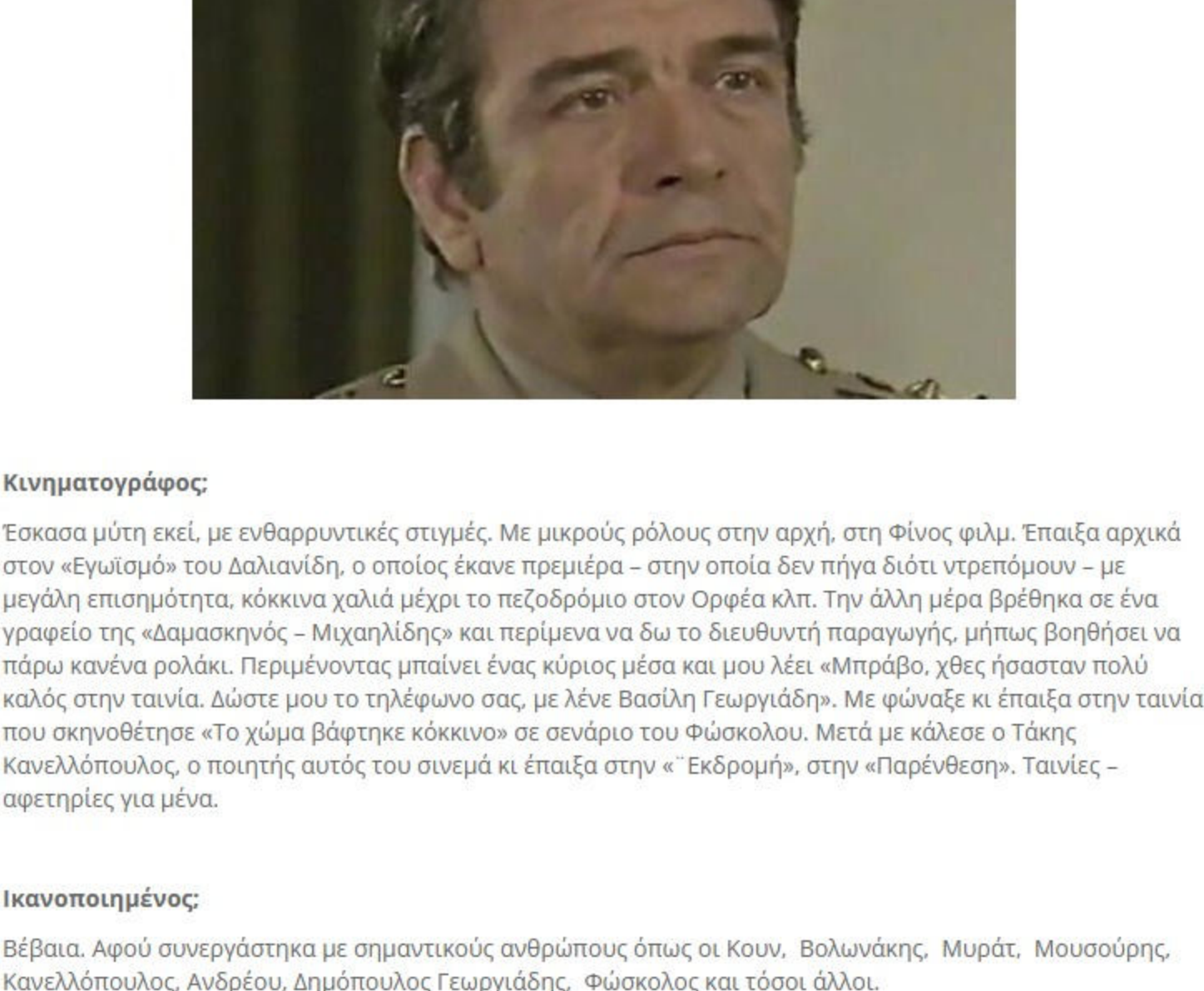
«Αισθάνομαι όλη την ανάσα της πλάτειας»

Η σειρά παλαιότερων συνεντεύξεων του Γιώργου Δουατζή με ανθρώπους των Γραμμάτων και των Τεχνών, τις οποίες δημοσιεύει το Fractal, έχουν στόχο την καταγραφή της ζωής και των απόψεων προσωπικτήτων που σημάδεψαν με το έργο τους το σύγχρονο πολιτιστικό γίνεσθαι. Η επαναδημοσίευση τους σε ηλεκτρονική μορφή κάνει ευκολότερη την πρόσβαση σε ένα ενδιαφέρον υλικό με διαχρονική αξία.

Φωνή πλούσια σε χροχρώματα, υποβλητική, εκφραστική. Κράμα σιγουριάς κι ευαισθησίας. Κάτι δυνατό και εύθραυστο, μεστό και παιδικό μαζί, βαθιά ανθρώπινο. Ένας ώριμος έφηβος, που δίνει σημαντικές παραστάσεις κι παράλληλα γράφει ποιηση κι μυθιστορήματα. Του παράγει. Ζει.

Ο Άγγελος Αντωνόπουλος ανατoλεί και σχεδιάζει: «Τόσο χρόνια μετά, εξακολουθώ με τις προσεγγίσεις που κάνω σε ένα ρόλο, να αισθάνομαι ότι συνεχώς ανακαλύπτω πράγματα. Είναι σπουδαίο, είναι η μαγεία της δουλειάς μας αυτό. Δεν έχει τέλος. Με αυτό τον προσανατολισμό, νιώθω να βρίσκομαι στη μέση του δρόμου. Κι έχω ακόμα να διανύσω κι άλλα στάδια σπουδιών...»

Στόχος πάντα το θέατρο:

Από παιδί είχα συνείδηση της επιθυμίας για το θέατρο. Είχα όμως αναστολές, που πήγαν από την αστική μου διαπαιδαγώγηση. Άκουγαν τότε θέατρο και σε κοιτούσαν περίεργα. Φαντασείτε ότι μόνο η μάνα μου, ήξερε ότι σπούδαζα στον Κουν. Όταν πρωτοέφτασα στην Αθήνα, είδα «Θείο Βάνια» στο Εθνικό Θέατρο σε σκηνοθεσία Κουν. Τους θυμάμαι όλους, Αλκαίω, Διμαντάοπουλο, Συνοδινού, Κωτσόπουλο. Βγήκα εκστασιασμένος από το θέατρο στο δρόμο και κόντευσα να με κόψουν τα αυτοκίνητα. Έλεγα, τι θούμα έζησα... τι γίνεται μέσα σε αυτό το χώρο... Άντε να προυχάσω μετά. Στόχος ζωής ήταν το θέατρο.

Και μετά ο Κουν:

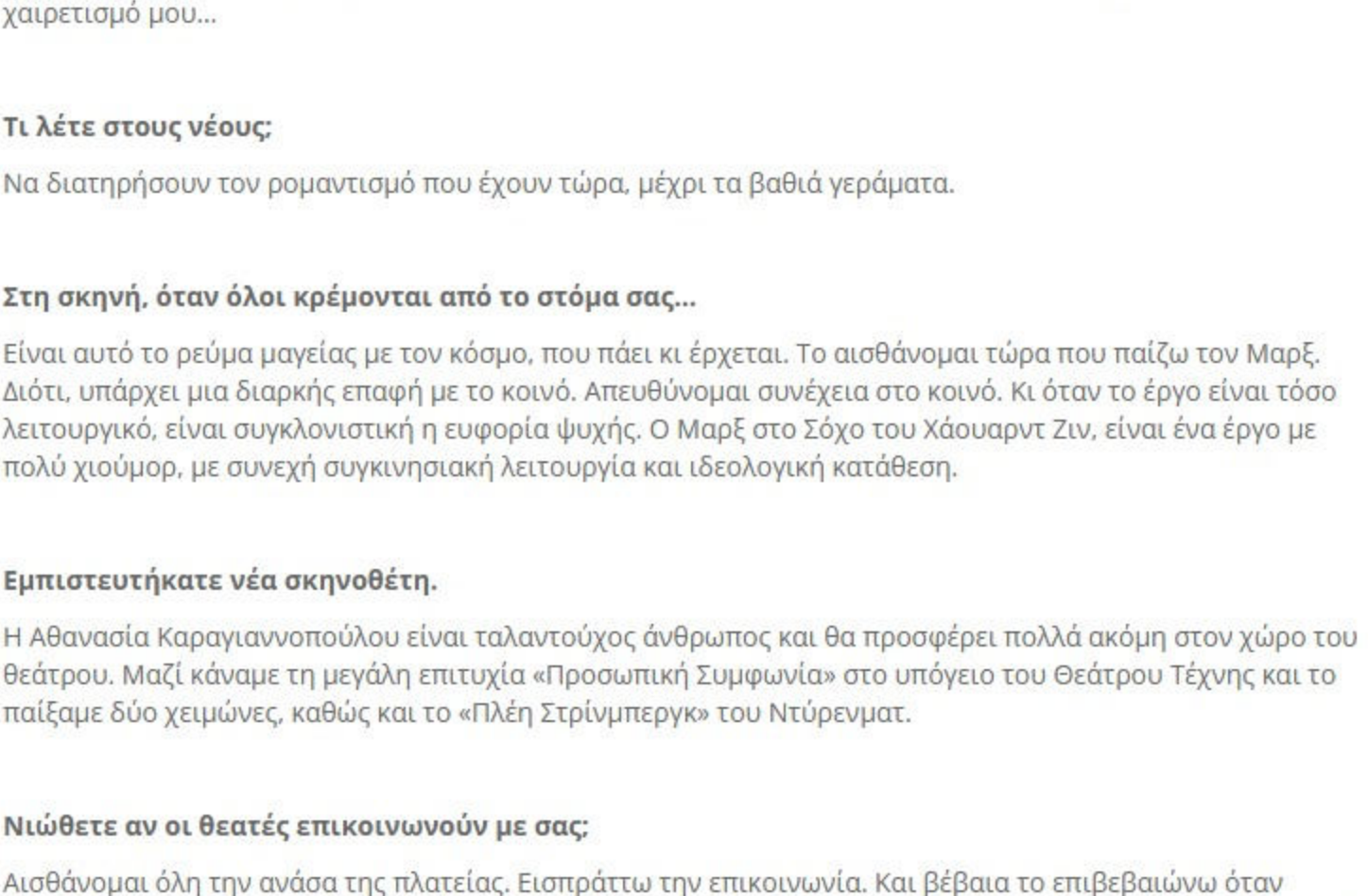
Μετά πολλές αναστολές και ταλαιπωρίες, έδωσα εξετάσεις στον Κουν. Είπα ένα κομμάτι από τον Ιούλιο Καίσαρα κι έναν μονόλογο από το Ριχάρδο τον Γ΄. Μου λέει ο Κουν – συγκινημένος που το θυμάμαι – μην περιμένετε αποτελέσματα, να έρθετε να εγγραφείτε στη Σχολή. Για μένα ήταν απογοητευτικό αυτό. Είχα διασκόπους προσωπικότητες εκπομπισματος, όπως Κουν, Λαζάνης, Χατζηημάκος, Πλωρίτης, Σιδέρης, Βασιλειάδης.

Δυσκοιυητάκατε:

Μου είπαν, εδώ θέλουμε τάξιμο, αφοσίωση. Τους είπα, να με πάρετε στη Σχολή θα ασκητέψω. Αντιλαμβάνεστε τι Άνοιξη έζησα σε αυτό το σχολείο. Αρχισα να διαβάζω μεγάλους συγγραφείς και να κοινωνώ το πνεύμα αυτής της τεράστιας προσωπικότητας του Κουν, ο οποίος δίδασκε το μοντέλο θεάτρου του Στανισλάφσκυ, που άνοιξε δρόμους στο παγκόσμιο θέατρο... Τελείωσα στα τριάντα ένα μου και βγήκα στο ελεύθερο θέατρο. Όταν βρέθηκα εκτός θεάτρου Τέχνης, ένιωσα φοβερά πληγμένος, ένιωσα ότι πρέπει να αλλάξω επάγγελμα. Δεν μπορούσα να διανοηθώ συνέχεια στο χώρο αυτό, χωρίς τον Κουν.

Έντονη ανάμνηση:

Η συμμετοχή μου στους Όρνιθες στο θέατρο της Σάρα Μπερνάρ στο Παρίσι. Μια βραδιά ανεπανάλητη. Παιζόμε μετροστάτα στα υπέρ τατέρα της Ευρώπης. Και να ανεβαίνουσ όλοι στη σκηνή στο τέλος, Η Σαν Μωριά, ο Ζαν Βιλνάρ, ο ιονέσκο. Συγκλονιστικές στιγμές.

Κινηματογράφος:

Έσκασα μύτη εκεί, με ενθαρρυντικές στιγμές. Με μικρούς ρόλους στην αρχή, στη Φίνος φιλμ. Έπαιξα αρχικά στον «Έγλωστο» του Δαλιανδή, ο οποίος έκανε πρεμιέρα – στην οποία δεν πήγα διότι ντροπέμουν – με μεγάλη επισημότητα, κόκκινα χαλιά μέχρι το πεζοδρόμιο στον Ορφέα κλπ. Την άλλη μέρα βρέθηκα σε ένα γραφείο της «Διασκοπνήος – Μιχαηλίδης» και περίμενα να δω το διευθυντή παραγωγής, μήπως βοηθήσει να πάρω κανένα ρολάκι. Περμιμένοντας μπαίνει ένας κύριος, μέσα και μου λέει «Μπράβο, χθες ήσασαν πολύ καλός στην ταινία. Δώστε μου το τηλεφώνω σας, με λένε Βασιλή Γεωργιάδης». Με φώναξε κι έπαιξα στην ταινία που σκηνοθέτησε ο Πουτητής αυτός του σνεμά κι οι σάρα στην « Έκδρομή». Μετά με κάλεσε ο Τάκης Κανελλόπουλος, ο ποιητής αυτός του σνεμά κι απείρα στην « Έκδρομή». Μετά με κάλεσε ο Τάκης – αφετηρίες για μένα.

Ικανοποιημένος:

Βέβαια. Αφού συνεργάστηκα με σημαντικούς ανθρώπους όπως οι Κουν, Βολωνάκης, Μυράτ, Μουσοούρη, Κανελλόπουλος, Ανδρέου, Δημόπουλος Γεωργιάδης, Φωσκόλος και τόσο άλλοι.

Πρώτες μήμες θεάτρου:

Τι θέατρο να δούμε στην επαρχία... Θεατρικά υποπριόντα περνούσαν από κει τότε. Σινεμά βλέπαμε, στον Πύργο. Αναστατώνομαι με τα κινηματογραφικά έργα. Θυμάμαι, είδα Ριγκολέτο και αζητούσαμε με τους φίλους μου για την ταινία μια βδομάδα ολόκληρη. Στην Αρχαία Ολυμπία, νεαρός δημοσιεύια ποιητμα στην εφημερίδα «Αυγή» του Πύργου, στη στήλη «νέοι ποιητές» του Τάκη Δόδα.

Εφηβεία:

Στην εποχή που έζησα την εφηβεία μου, η καθημερινότητα είχε τη δύναμη να με σημάδεψει. Είδα να παίρνω μέρα μεσημέρι ένα δάσκαλο από το γυμνάσιο και δεν ήξερα αν θα τον ξαναδώ ποτέ. Η γελεινιά του ήταν ότι δίδασκε δημοτική γλώσσα. Ο άνθρωπος αυτός λειτουργήσε ως μύστης της ζωής μου. Είναι άνθρωποι που μένωσ μέσα μου για πάντα. Φωτίζουν τη ζωή και το δρόμο μας. Χαρακτηριστικές παρουσίες... Όπως ο συμπαθητής μου κύριος Πετρίδης, που ήταν αρκετά χρόνια μεγαλύτερος. Η λαίλαπα της Κατοχής και του εμφύλιου τον απομάκρυνε από το σχολείο και επέστρεψε για να τελειώσει το Γυμνάσιο. Ανθρωπικός σοφός. Έπαιρνε καταλόγους εκδοτικών οίκων και μου έλεγε τι να διαβάσω. Με συγκίνηση του στέλνω το χαιρετηριό μου...

Τι λέτε στους νέους:

Να διατηρήσουν τον ρομαντισμό που έχουν τώρα, μέχρι τα βαθιά γεράματα.

Στη σκηνή, όταν όλοι κρέμονται από το στόμα σας...

Είναι αυτό το ρεύμα μαγείας με τον κόσμο, που πνέει κι έρχεται. Το αισθάνομαι κύριο που παίζω τώρα. Διότι, υπάρχει μια διαρκής επαφή με το κοινό. Απειθύνομαι συνέχεια στο κοινό. Κι όταν το έργο είναι πόσο λειτουργικό, είναι συγκλονιστική η ευφορία ψυχής. Ο Μαρξ στο Σόχο του Χάουαρντ Ζυν, είναι ένα έργο με πολύ χούμορ, με συνεχής συγκινησιακή λειτουργία και ιδεολογική κατάθεση.

Εμπιστευθήκατε νέα σκηνοθέτη.

Η Αθανασία Καραγιαννοπούλου είναι ταλαντούχη άνθρωπος και θα προσφέρει θεάτρο ακόμη στην χώρα του Μαρξ. Μαζί κάναμε την μοναδική επιτυχία «Προσωπική Συμφωνία» στο υποπριόντο θεάτρο Στέφανου και του Παίριες δύο χειμώνας, καθώς και το «Πλήρ Στριμήμπεργκ» του Ντύνρενιατ.

Νιώθετε αν οι θεατές επικοινωνούν με σας:

Αισθάνομαι όλη την ανάσα της πλάτειας. Εισπράττω την επικοινωνία. Και βέβαια το επιβεβαιώνω όταν τελειώνει η παράσταση. Ομολογώ ότι αυτή τη λύτρωση, όταν τελειώνει η παράσταση, τη νιώθω πρώτη φορά σε αυτό το μέγεθος, με αυτό το έργο, του Μαρξ. Μερικές φορές όταν το έργο έχει κωμικά στοιχεία και το κοινό δεν αντιδρά όπως περιμένουμε, σχολιάζουμε στα κροατικά: «οπίσθε έχουμε Σουηδικού κάπυ». Η αποψή μου είναι ότι φταίμε πάντα εμείς. Κάτι γίνεται και διαταράσσεται η λεπτή ισορροπία του αστέιο, που δε δίδασκαται ποτέ, αλλά συντελείται. Ακριβώς αυτή η λεπτή ισορροπία, δημιουργεί τη μέθεξη του θεατή.

Δικαίωση από αυτή την παράσταση:

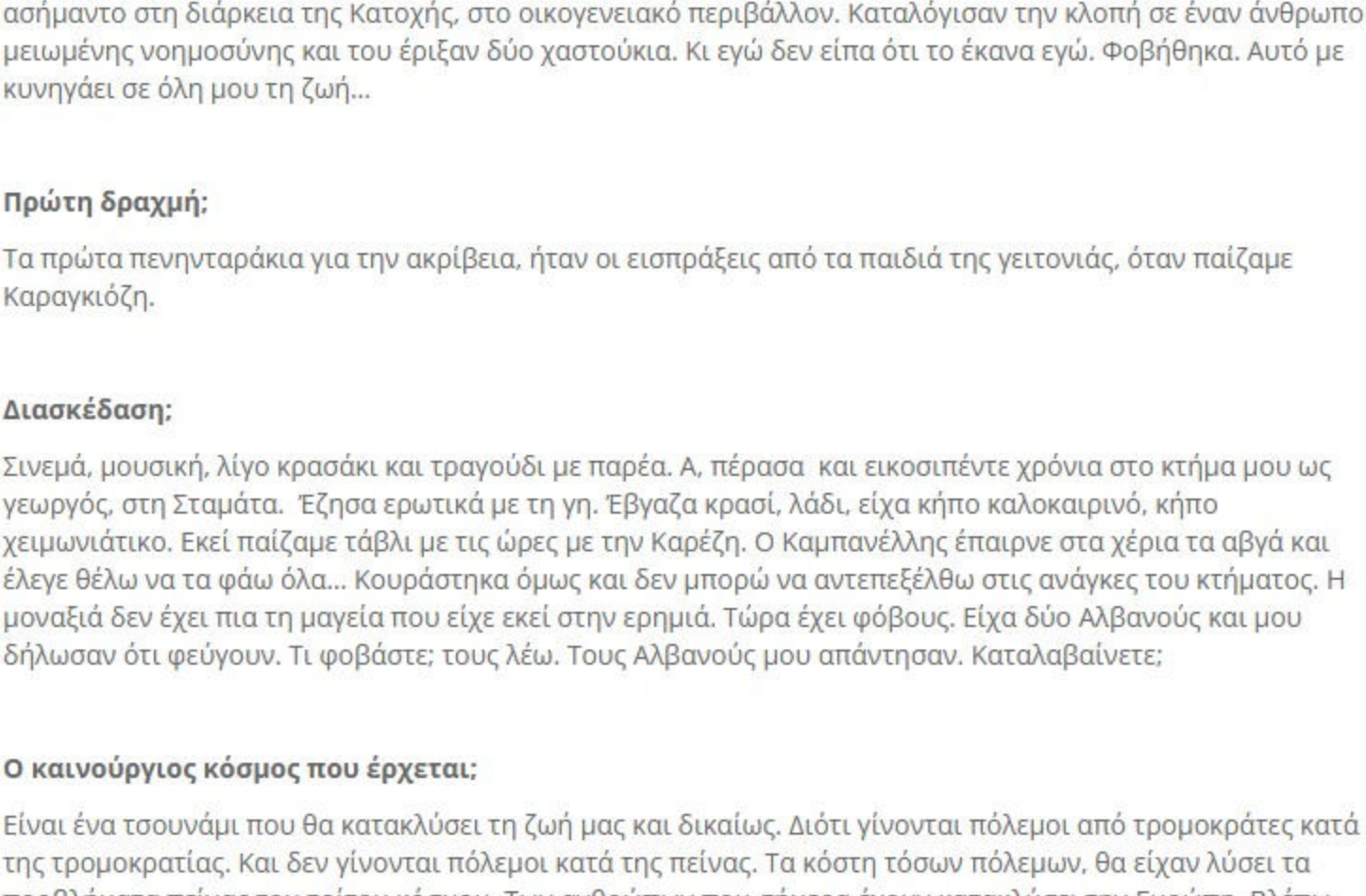
Πέρα από την καλλιτεχνική δικαίωση, είναι και η ιδεολογική απήγηση του έργου. Είναι έτσι γραμμένο, που επικοινωνείσ με όλο τον κόσμο. Απειθύνεται σε όλες τις ηλικίες, κεντρίζει.

Παρά την απαιζία των νέων στην πολιτική:

Τα παιδιά που έρχονται στο θέατρο είναι σε εγρήγορση και μάλα και συνασθημάτος. Καταβήσκουν στο κροατικό και εγώ που δεν έχω παιδιά, τα κερμαίνω. Και θέλω, να είχα ένα τέτοιο παιδί δικό μου έτσι προβληματισμένο, με τέτοια περίσκεψη και συγκίνηση...

Σας πείζει αυτό το έργο.

Είναι παλαιά κροατικά ενδιάρωμα. Ο Μαρξ γινώριζε την Αρχαία Ελληνική Γραμματεία. Μάλιστα έκανε διδακτορικό πάνω στον Επίκουρο και τον Ηράκλειτο. Λέει κάπου λοιπόν για την περίοδο της διατριβής του: «Ηταν η στιγμή που συνειδητοποιήσα ότι οι φιλόσοφοι είχαν περιοριστεί στην ερμηνεία του κόσμου, ενώ το θέμα ήταν πως θα τον αλλάζουμε».

Αθήνη:

Υπήρξαν φορές που τσαλαβουτήσαμε σε έργα ανάδη της ανησυχίας και του προσανατολισμού μας, διότι υπήρξαν δύσκολες φάσεις, ο βιοπορισμός, αλλά και η ανάγκη ενίσχυσης του ταμείου του θεάτρου σε δύσκολες στιγμές, υπήρχουν γεγονήματα που δεν ανάγουν σε κριτική πια...

Λαθή προσωπικής ζωής:

Είχα πολλές ανθρώπινες, ενδεχομένως να ήμουν άδικος. Να μην ήμουν σε θέση να καταλάβω το ιδικό μου βάρος τη στιγμή που εκείνοι ήταν δίπλα μου.

Έλλειψη:

Που δεν έκανα παιδιά. Αυτό μου λείπει. Η μελαγχολία μου είναι αυτή. Και γι αυτό ήμουν τριάντα χρόνια γεωργός, στη Σταμάτα. Έζησα ερωτικά με τη γη. Έβγαζα κροαί, λάδι, είχα κήπο καλοκαιρινό, κήπο χειμωνιάτικο. Εκεί παίζαμε τάβλι με τις ώρες με την Καρέζη. Ο Καμπανέλης έπαιρνε στα χέρια τα αβγά και έλεγε θέλω να τα φάω όλα... Κοιράσθηκα όμως και δεν μπορώ να αντεπεξέλθω στις ανάγκες του κτήματος. Η μοναξιά δεν έχει πια τη γαλαξία. Κοιράσθηκα όμως και στην ηερμητιά. Τώρα έχει φρόθος. Είχα δύο Αλβανούς και μου δήλωσαν ότι φεύγουν. Τι φοβάστε; τους λέω. Τους Αλβανούς μου απάντησαν. Καταλαβαίνετε;

Ο καινούργιος κόσμος που έρχεται:

Είναι ένα τσοουνάκι που θα κατακόψει τη ζωή μας και δικαίως, διότι γίνονται πόλεμοι από τρομοκράτες κατά της τρομοκρατίας. Και δεν γίνονται πόλεμοι κατά της πείνας. Τα κόστη τίσουν πόλεμν, θα είχαν λύσει τα προβλήματα πείνας του τρίτου κόσμου. Των ανθρώπων που σήμερα έχουν κατακόψει την Ευρώπη. Βλέπω ένα άμεσο μέλλον πείνας και κατάληψης ως και των σπιτιών μας. Αυτό έρχεται.

Μυρωδιά:

Η μυρωδιά του ξυμοιώου μολυβιού. Ξαφνιάσθηκα προχθές, όταν έξιωσα ένα μολύβι. Με πήγε δεκαετίες πίσω.

Ήχος:

Της βροχής. Από τα φραϊότερα φαινόμενα. Μαγεύομαι.

Εικόνα:

Της θάλασσας. Εκεί βλέπω τον έρωτα, τη γυναίκα και την αέναη κίνηση της εξέλιξης.

Αφή:

Της ερωτικής λειτουργίας. Οδηγείται σαν για πρώτη φορά, κάθε φορά, μέσα στους βιότοπους του άλλου σώματος.

Άγγελος Αντωνόπουλος: Σταθμοί ζωής... σε πρώτο πρόσωπο

Γεννήθηκα στα Ταμπούρια του Πετραιά και μεγάλωσα στην Αρχαία Ολυμπία, στα Ολύμπια όπως τα λέμε εμείς. Παιδί, έκανα μπάνιο στον Αφειό. Τώρα είναι μολυσμένος. Απαγορεύεται να κολυμπήσεις...

Ο σφάλλος λώρφος μου, η καρδιά μου χτυπάει στα Ολύμπια. Θέλω τα παιδιά να ξαναδούν εκεί τα δάση πράσινα και να μωρουν για μάθουν κολύμπι όπως εγώ τότε, σε έναν καθαρό Αφειό.

Παιδικά χρόνια του Ταμπούρια με αλάνες χωματινές όπου παίζαμε τόπι. Με τον πόλεμο, πήσω στα Ολύμπια. Κατοχή, εμφύλιος... Αποφασιστικά χρόνια ζωής εκείνα. Η μάνα μου κατάργεται από κει. Λεγόταν Κομοπολιού Μνημόνα. Έτσι τη βάφτισε ο Σηλίμαν. Ο πατέρας Επτανήσιος, σιδηροδρομικός.

Γυμνάσιο στο Πελόπο. Αυτό που καγόταν δίπλα στα Ολύμπια. Φοβερό, απίστευτο είναι! Ως και τα Ολύμπια κάρκαν...

Μετά το Γυμνάσιο, βιοπάλη. Στην Αθήνα ανεστάλησαν τα όνειρα, διότι έπρεπε να επιβιώσω. Προέχει το μεροκάματο. Δεν μπορούσα να σπουδάσω. Προστάτης οικογένειας βρέπεις... Διάφορες δουλειές, υπάλληλος σε μαγαζιά, ταξιτζής και άλλα.

Το μικρόβιο του θεάτρου με έτρωγε πάντα. Πρώτη επαφή με το θέατρο γύρω στα δεκαπέντε – δεκάξι χρόνια μου. Ανεβάζαμε έργα τα οποία έγραφαν άλλα παιδιά.

Όταν έδωσα εξετάσεις στη Δραματική Σχολή του Κουν, ήμουν ήδη είκοσι επτά ετών. Ξεκίνησε αυτή η παιδεία του θεάτρου στον ιδανικότερο χώρο για αυτή τη μαγεία. Είχατε συμπαθητές με το Θύμιο Καρακατσάνη, το Γιώργο Διαλεγμένο, το Γιώργο Μιχαηλάκοπουλο και άλλους. Αποφοίτησα το '63. Άνθρωποι της ηλικίας μου ήταν ήδη πρωταγωνιστές, όπως η Καρέζη, ο Παταμιαχάη.

Πρώτη παράσταση που έπαιξα, δεντροετής τότε, ήταν στο έργο «Η άνοδος του Αρτούρο Ούν» του Μπρεχτ. Έργο που αναφέρεται στην άνοδο του Χίτλερ. Έζησα ήδη σαράντα πέντε ολόκληρα χρόνια στο θέατρο. Πρέπει να έκανα ανωνικά, περισσότερα από εκατό θεατρικά έργα και κινηματογραφικές ταινίες. Όταν άρχισα τηλεόραση, ήσουν εκπαιδευτικός στο Μουσούρη και ήδη είχαμε ανεβάσει μια μεγάλη επιτυχία. Εκατοντάδες ώρες και στην τηλεόραση... Σημαντικότερες δουλειές πιστεύω ότι έκανα όταν από το 1973 φτιαχιάς δικούς μου θιάσους.

Αντί τον καιρό συνεχίζω για τρίτη χρονιά την επιτυχημένη παράσταση στο έργο «Ο Μαρξ στο Σόχο» του Χάουαρντ Ζυν, στο θέατρο Βασιλάκου σε σκηνοθεσία Αθανασίας Καραγιαννοπούλου.

Μετά τη δικαίωση με το μυθιστορήμα μου «Επιβάτες του φεγγαριού», τώρα ετοιμάζω άλλα δύο μυθιστορήματα, με πολλή περίσκεψη και αγωνία ομολογώ.

Φέτος σκέπταμαι να περιανθλώξω τα μιτάτά μου της ποιήσης και να εκδώσω μια ποιητική συλλογή.

*** Βιογραφικό:** https://el.wikipedia.org/wiki/Άγγελος_Αντωνόπουλος

** Ο Γιώργος Δουατζής (www.douatzis.gr) γεννήθηκε στην Αθήνα, σπούδασε κοινωνιολογία-οικονομία, βιοπορίστηκε ως δημοσιογράφος, ασχολείται κυρίως με την Ποίηση. Έχει εκδώσει είκοσι τέσσερα βιβλία και μετεχει σε τέσσερα συλλογικά. Έργα του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, ρωσικά, γαλλικά, γερμανικά, ισπανικά, τσεχικά.*